

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי הפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

חגיגת י"ב – י"ג תמוז

ב. את ה' חגיגה למדו בימי חגיגת הגאולה י"ב – י"ג תמוז, שהם הימים שבהם חוגגים כלל ישראל ואפילו מי "אשר בשם ישראל יכונה", את הבשורה ואת הגאולה מן המיצר של דורנו, גאולת הרבי הקודם הרבי הריי"צ, שהביאה את החגיגה והשמחה הכי גדולה לעם ישראל בדורנו. ושעיי"כ ניתנה האפשרות והדחיפה שיוכלו להמשיך בעבודת המס"נ להפצת היהדות.

ויש לומר – שמרומז באותיות התאריך י"ב – י"ג : י"ב – י"ג – י"ב – י"ג תמוז, שבו נתבשר כ"ק הרבי הקודם שמשוחרר ויכול לחזור לעירו ולביתו (וגם י"ב רומז ליום ההולדת של הרבי הקודם (באנגלית): יום בירת – Birth. ובאידיש: באָרן. ואפ"ל בלה"ק י"ב – י"ג – י"ב – י"ג תמוז).

וי"ג – יום גאולה. שבפועל היתה הגאולה בי"ג תמוז (כי בי"ב מבחינה טכנית היי יום חופש ולא סודרו ניירות השחרור ביום זה).

ואפ"ל "חגיגה" נוטריקון – חג י"ג (או החג י"ג, או חג הי"ג).

ריקוד במחוג ועיגול

ג. וי"ל שבמילה חגיגה עצמה, ובאותיות, מרומזת השמחה. כי "חג" מל' עיגול כמו חוגה או "חוג שמיים"; כי את השמחה עושים ומבטאים בריקוד ועיגול.

הקהל בחגיגה

ד. ואפ"ל שהענין הנ"ל קשור עם המצוה האחרונה שבה' חגיגה: מצות הקהל. שעיי"כ מדבר הפרק האחרון של ה' חגיגה. כי את ההקהל עושים באופן של חגיגה ושמחה (דוקא בהתכנסות כל ישראל בעלי' לרגל בחג הסוכות). ועיי"כ מ"ש הרמב"ם בפרק זה עיי"ד שמיעת קריאת התורה של העם מהמלך, וז"ל⁶: "חייבין להכין ליבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה ויראה

ספר הקרבנות – ב'

מחזור ל"ג – "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך"^{*}
שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"¹
בעז"ה יום ועש"ק פרשת פינחס חג הגאולה י"ג תמוז ה'תשע"ד
הי' תהי' שנת עליון דגולה
סיום הלכות חגיגה והתחלת הלכות בכורות

חגיגת המועדים

א. כפי שכתבנו בגליון הקודם (מס' 363), שבפרשת פינחס מדובר על הריבוי הכי גדול של הקרבנות: כל התמידין וכל המוספין שבכל ימי השנה ובכל החגים [וכפי שכתבנו בגליון הקודם, יש לריבוי הקרבנות קשר לפי פינחס; שהוא הקריב עצמו בהקרבה של מסירות נפש למען ה' ועם ישראל]. והרי הלכות אלו, קרבן פסח וחגיגה, הן ההלכות הראשונות של ספר הקרבנות. ועל המועדים נאמר בפרשת פינחס לשון חגיגה. ואמנם בפרשתנו מדובר עיי"ד חגיגת החג עם קרבנות הציבור המוספים, אבל יחד עם זה כל אחד שעלה לרגל הביא את קרבנות החגיגה שלו, שהן קרבן רא"י וקרבן חגיגה ושלמי שמחה, כפי שכותב אותם הרמב"ם בהלכה הראשונה של ה' חגיגה¹, וז"ל: "שלוש מצות עשה נצטוו ישראל בכל רגל משלש רגלים, ואלו הן: הרא"י וכו' והחגיגה, שנא²: תחוג לה' אלקיך. והשמחה, שנא³: ושמחת בחגך".

וענין החגיגה כתוב בפרשתנו בקשר לקרבנות המוספין כמ"פ: בקשר לפסח נאמר⁴: "ובחמשה עשר יום לחודש הזה חג, שבעת ימים וגו'".

והלאה בקשר לחג הסוכות נאמר⁵: "ובחמשה עשר יום לחודש השביעי מקרא קודש יהי לכם וגו' וחגותם אותו חג לה' שבעת ימים". ואמנם כאן מדובר רק על דבר חגיגת החגים, ועל קרבנות הרא"י והחגיגה והשמחה מדובר בפרשיות האחרות. אבל על כללות חגיגת החגים מדובר גם כאן בפרשתנו.

* תהלים קיט, חי.
¹ ה' חגיגה פ"א, ה"א.
² ראה טו, טו.
³ שם פסי יד.
⁴ פינחס כח, יז.
⁵ שם כט, יב.

⁶ ה' חגיגה פ"ג ה"ו.

"תקו"ט¹⁰ חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות חגיגה

א. ריבוי הקרבנות בפרשת פינחס ע"ד חגיגת כל המועדים.

ב. חגיגת חג הגאולה י"ב – י"ג תמוז, חגיגת כל כלל ישראל!

...

בעז"ה יום ב' פרשת מטות ט"ז תמוז ה'תשע"ד – הי' תהי' שנת עליין דגולה!
סיום הלכות בכורות והתחלת הלכות שגות

הקדשת הבכורות

א. הקשר של הלכות בכורות לפר' מטות, אפשר לומר:

בהלכות בכורות מדובר בעיקר ע"ד בכור בהמה טהורה, שאמנם הוא קדוש מרחם, וגם אם לא הקדישו הוי זה קדוש והקדש, אבל הרמב"ם פוסק שמצוה להקדישו, וז"ל¹¹: "מצוה להקדיש בכור בהמה טהורה, ויאמר הרי זה קודש. שנאמר¹²: תקדיש לה' אלקיך. ואם לא הקדישו – הרי זה מתקדש מאליו, וקדושתו מרחם היא".

היינו, שלמרות שקדושת הבכור היא מהרחם, ואע"פ שלא הקדיש הרי הוא קדוש, אבל מצוה להקדיש ולקרות לו שם. והרי ההקדשות הם נדרים, נדרי הקדש, כמ"ש הרמב"ם בתחלת הל' ערכין וחרמין שההקדשות הם נדרים שחייב עליהם משום "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה"¹³.

ופרשת מטות בה למדו את הלכות בכורות, מתחילה בדיני הנדרים בכל פריהם, ששם כתובים החיובים הנ"ל.

וההוראה מזה: שלמרות שמצות וקדושת בכורות היא מעצמה, הי' רוצה שיהודי יעשה את המעשה שלו, והקדושה תבוא גם ע"י המעשה והדיבור שלו.

ואמנם הי' לחם משנה" מציינ בהלכה זו שהטור כותב בהלכות אלו ביו"ד סי' ש"ו, שמביא את דעת הרמב"ם הנ"ל, אבל דעת אביו הרא"ש ז"ל שאין צורך להקדיש, אבל לפי דעת הרמב"ם ישנה המצות להקדיש, ורואים את החשיבות של דיבור ומעשה הקדשת האדם.

הפרשת בכור אדם

ב. ומעין זה גם מוצאים בענין בכור אדם, שאמנם אין שם ענין ההקדש, אבל הרמב"ם פוסק בתחילת ההלכות שמצוה להפרישו [וכנ"ל כמובן הוא קדוש גם בלי שיפרישו, אבל יש מצוה על האדם להפרישו ולקרות לו שם קדוש], כמ"ש הרמב"ם בהלכה הראשונה של הלכות בכורות¹⁴: "מצות עשה להפריש כל פטר רחם הזכרים, בין באדם בין בהמה טהורה, בין ממין החמור וכו', שנאמר¹⁵: קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל, באדם ובבהמה. וכולם לכהנים".

ופשר ענין הפרשה בכורות: בבהמה כנ"ל שמצוה להקדישה, ובאדם יש לומר כמ"ש הרמב"ם בספר המצוות להבדיל כ"א לפי ענינו: בכור בהמה להקרבה ולכהנים, ובכור אדם לפדיון. ומשמעות הפרשה בכור אדם

וגילה ברעדה, כיום שניתנה בו בסיני". ונשאלת השאלה מה המקור ע"י שצריך להיות בגילה ושמחה? ואולי אפ"ל שמרומז בפס' של מצות הקהל בפר' וילך⁷: "מקץ שבע שנים במועד שנת השמיטה בחג הסוכות", שהתורה מדגישה שקשור עם החגיגה והשמחה של סוכות (כי לכאוי מצות ההקהל וקריאת התורה אינה קשורה בחגיגה של הסוכות, אלא באסיפת כל ישראל בבית המקדש, והתורה כאן מציינת שהדבר קשור עם חג הסוכות, כדי ללמדנו שיעשו גם את ההקהל מתוך חגיגה, גילה ושמחה! אבל יחד עם זה גם "ברעדה", כי זה קשור עם מצוות המלך (וכן במתן תורה).

וכנ"ל את החגיגה מבטאים בריקוד של שמחה, שהריקוד הוא בעיגול וחוגה. והעיגול מורה על הביטול והענווה והאחדות של כולם; כי לעיגול אין התחלה וסוף, אלא כולם בשווה ובביטול ואחדות וענווה, כי הביטול והענווה מביאים את האחדות והרגשת השוויון של כולם, שזה מביא את השמחה והחגיגה האמיתית, ע"י גילוי נקודת היהדות השווה בכולם.

והרגשת האחדות המלאה והשלמה קשורה בגילוי המשיח, שאז יהי' ההקהל השלם, כי תתגלה הנקודה היהודית והעצמית הפנימית שבכל יהודי המשותפת לכולם, שע"ז נאמר⁸: "קהל גדול ישו בו הנה", כי המשיח יגלה את הנקודה המשותפת והמאחדת של כל היהודים (הנקודה העצמית של הנשמה – יחידה שבנפש, שהיא ניצוץ מנשמתו של משיח – יחידה הכללית, ועל-ידה קשורים לעצומ"ה – יחידו של עולם). ואז תהי' השמחה והחגיגה הכי גדולה מכל הזמנים!

הקהל דביאת המשיח!

ה. וכמו שדיבר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחת ה"הקהל" הראשונה שלו בליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"א אחרי תפילת ערבית, (שאו פעם ראשונה אמר הרבי שיחה בליל סוכות אחרי תפילת ערבית, ואחרי זה עשה כך בכל הערבים של חג הסוכות ובכל השנים).

ואז אמר שענין ההקהל קשור בביאת המשיח, כמו שנאמר בתורה בברכת יעקב ליהודה בקשר למלך המשיח, בפרשת ויחי: "ולו יקתה עמים" – שהקהל ויקתה הם מאותו השורש, מלי אסיפת כולם, כמו שהמלך פעם בשבע שנים מקהיל את כל עם ישראל לבית המקדש, כך יהי' ההקהל הכי גדול שמלך המשיח יקהיל את כולם לארץ ישראל ולבית המקדש. [ואפשר לשאול הרי שורש המילה הקהל הוא ק.ה.ל. ובויקתה ק.ה.ת.? וכנראה המענה, ע"פ דעת המדקדקים הראשונים של שרש של ג' אותיות יש שרש של שתי אותיות, והאות השלישית משתנית, ולכן הם ענין אחד (כמו השורש פ.ר. שהאות השלישית נוספת בכל הא"ב – כמו לפרר ולפרק ולהפריד ולהפריש ולפרוץ ולפרוע וכו' וכו' שיש להם משמעות דומה וכמו"כ כאן קהל וקהת)].

ודא"ג אמר אז אד"ש מה"מ ששם הוצאת ספרי רבותינו נשיאנו נק' "קהת", ולא רק בגלל הרי"ת קרני הוד תורה, אלא זה קשור עם הפס' הנ"ל "ולו יקתה עמים", שהפצת מעיינות פנימיות התורה מביאים את ביאת המשיח.

וכן הוסיף אז אד"ש מה"מ שרואים קשר להקהל ואחדות ישראל לביאת המשיח, מהפס' בסוף מגילת רות: "וישי הוליד את דוד", שיש"י ר"ת "יחד שבטי ישראל"⁹. שהאחדות מולידה את ביאת דוד מלכא משיחא, כן תהי' לנו! מיי"ד ממ"ש נא"ו!

¹⁰ יהושע ב, חי. עיין ברש"י שפירוש "תקו"ט – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקו"ט מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשנה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקו"ט מנחם" ח"א).

¹¹ הל' בכורות פ"א ה"ד.

¹² ראה טו, יט.

¹³ מטות ל, ג.

¹⁴ הל' בכורות פ"א ה"א.

¹⁵ בא יג, ב.

⁷ וילך לא, י.

⁸ ירמ' לא, ח.

⁹ ברכה לג, ה.

דווקא בימים אלו, שהתחילו ההלכות בערב י"ז (טוב) תמוז ולומדים בימי בין המצרים שבין י"ז בתמוז לט' באב.

וכן בזמן המלחמה באה"ק מליצים יושר שכל העניינים הבלתי רצויים היו בשוגג ויצרם אנסם, ועם ישראל רואים את האמת ונהפכים בתשובה (כפי שאמר כ"ק אד"ש מה"מ בזמן מלחמת יום הכיפורים. עיין מסגרת).

ע"י התשובה – שגגות

ב. והשם "שגגות" מבטא ומסביר את הקושיות שיש ע"ז:

הצ"צ באוה"ת שואל על ענין השגגות, איך קרבנות האשם מכפרים, שבהלכות אלו מדובר גם על קרבנות החטאת וגם על קרבנות האשם, שיש כמה מהם שבאים גם על מזיד כמו אשם שפחה חרופה שמביא גם אם עשה העבירה במזיד, כמו שכותב הרמב"ם בהלכות אלו: "ונשבע לשקר בין בזדון בין בשגגה". וכן בקשר לאשם נזיר כותב הרמב"ם בהלכות נזירות¹⁷ שנטמא הנזיר בין בזדון בין בשגגה.

ושואל הצ"צ באוה"ת¹⁸ (ומובא בלקו"ש¹⁹), איך מועיל קרבן האשם אם חטא במזיד, הרי יש כלל שהקרבנות מכפרים דוקא על שוגג ולא על מזיד?!

ושאלתי גם איך קורא הרמב"ם להלכות "שגגות" שהן כוללים גם קרבנות החטאת וגם קרבנות האשם, הרי חלק מהאשמות באים גם על עבירות שעשה במזיד כנ"ל, ולמה כל ההלכות נקראות שגגות?!

והצ"צ עונה על שאלתו, שמכיון שבא להקריב הקרבן הוא כבר עשה תשובה, כי אחרת אינו יכול להביא קרבן כלי חז"ל "השב מידיעתו", כי הרי את הקרבנות מביאים אחרי שהודע אליו חטאתו והוא שב על זה, אם אינו שב הרי זה פסול, כי הוא כטובל ושרץ בידו. ואם עשה תשובה, אפי' בדרגא הנמוכה – תשובה מיראה, הרי ע"ז אומרים חז"ל²⁰ שזדונות נעשים לו כשגגות. במילא אומר הצ"צ באוה"ת שם, שכשמביא את הקרבן מכיון שזה אחרי שעשה תשובה, אז זה נחשב לו כשוגג ולכן יש כפרה.

ועפ"ז אפשר גם לבאר את שם ההלכות "שגגות", אע"פ שכנ"ל חלק מקרבנות האשם באים גם על מזיד, כי כאן מדובר לאחר ששעשה תשובה שהזדונות נהפכו לשוגג ומתאים השם הלכות שגגות.

[ורואים דבר מעניין: שגגות עם הכולל – גימטריא תשובה].

יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים!

ג. וע"פ כל זה מתאים הדבר שלומדים ההלכות בימי בין המצרים, הזמן שמשדלים להמליץ על עם ישראל ולהדגיש שכל הגלות והחטאים הם בשגגה ו"יצרם אנסם", ובנ"י עושים תשובה ומתכפר להם וע"י יהפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים! ו"מיד הן נגאלין"! מ"י"ד ממ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות שגגות

- א. נקרא שגגות – כי לכלל העם בשגגה – ע"י התשובה.
- ב. בימי בין המצרים וכן בזמן המלחמה – כל העם בשגגה – שע"י כך הכפרה והגאולה מי"ד!

...

(וכמ"ש הרמב"ם גם במנין המצוות שב"כותרת" לפני ההלכות: "להפריש בכורות") היא כנראה קריאת שם בכור עליו, שזהו הפי' מש"כ בסידור אדה"ז בסדר פדיון הבן, שהאב מביא את בנו הבכור לכהן ואומר לו: "אשתי הישראלית ילדה לי בן זה הבכור", ולכאורה אפשר לשאול מה הצורך במילים אלו שיהיו חלק מנוסח פדיון הבן, הרי ידוע שמדובר על הבן הבכור?!

ואולי ע"כ מקיימים את ההלכה להבדיל ולהפריש את הבכור ע"י שקוראים עליו שם בכור.

ושוב רואים כאן את חשיבות האמירה של היהודי שע"י אמירתו עושה קודש.

פדיון הבן – מהגלות!

ג. ויה"ר שע"כ נזכה שהי' יקיים בנו פדיון הבן; שיפדינו מה"גלות החל הזה" – אנו בנו בכורו של ה', כנאמר על עם ישראל "בני בכורי ישראל", ויהי' באופן של "הבן" גימטריא 57 – נאו! מ"י"ד ממ"ש נאו!

ד. וההוראה הכללית מהלכות בכורות: שיהודי מוסר לה' את הראשית, והביכורים וכל בכור ומובחר הוא מקדיש להוי', ע"י הנאמר "ראשית עריסותיכם תרימו להוי'", וע"כ הוא מביא ברכה בכל שאר העדר והנכסים, ע"י הנאמר בחסידות על מ"ש בפרשת תולדות "בכורתי – ברכתי", שהן אותן האותיות, שמצות הבכורה מביאה את הברכה בכל העניינים, ועד עיקר הברכה – הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו – כן תהי' לנו!

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות בכורות

- א. מצוה להקדיש בכור בהמה טהורה.
- ב. בנדרי הקדש מחוייבים על הנאמר בפרשת מטות "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה".
- ג. הפרשת בכור אדם.
- ד. מעלת ההקדש ע"י אדם.

...

בעז"ה מוצש"ק פרשת מטות

כ"א תמוז ה'תשע"ד – הי' תהי' שנת עליין דגולה! סיום הלכות שגגות והתחלת הלכות מחוסרי כפרה

הסליחה והכפרה – בגלל השגגה

א. התוכן של השם שגגות – הוא ענין התשובה; שיהודים עושים תשובה ומשתדלים לעשות כפרה ומביאים הקרבנות, והקב"ה מוחל כמו שנאמר¹⁶: "ונסלח לכל עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם, כי לכל העם בשגגה". שבפס' מדובר ע"י קרבנות העולה והחטאת וכפרת הציבור.

ועל כן קורא הרמב"ם להלכות שגגות ולא הלכות חטאות ואשמות, להדגיש ולהמליץ על עם ישראל, שגם אם עברו עבירות הרי זה בשוגג ויש לו כפרה. ולכן קורא הרמב"ם לזה שגגות.

ומודגש ענין זה במיוחד בימי ג' השבועות ובין המצרים שהם מבטאים החורבנות והגלות; שלמרות שהיהודים חטאו הרי זה רק בשוגג ו"יצרם אנסם" ויעשו תשובה ויגאלו בקרוב ממש! ואולי לכן לומדים הלכות אלו

¹⁷ הלכות נזירות פ"י הי"א.

¹⁸ אוה"ת יוה"כ"פ ס"י"ע איתקנו ואילך.

¹⁹ לקו"ש חט"ז ע" 421 הערה 39. וש"י ע"י"ש.

²⁰ יומא פו, ב. ב"מ לג, ב.

¹⁶ שלח טו, כו [ולחע"ר: טו גימטריא י"ה. כו גימטריא י"ה ו"ה. שע"י שם הוי' באה הכפרה והטהרה כנאמר ביום הכיפורים "לפני הוי' תטהרו"].

קופת צדקה בכל מכונית

א. בהמשך למ"ש וסיפרנו בגליון הקודם ע"ד ה"מבצעים" שהם הסגולה לשמירה והצלת ארץ ישראל, ועל ההכרח והחיוניות שבכל מקום תהי' קופת צדקה, גם בכל רכב!

כדאי לספר:

בתחילת שנות הממ"ם, כשהתחילו הודיע ע"כ שכי"ק אד"ש מה"מ מורה שבכל רכב יהיו ספרי קודש וקופת צדקה לשמירה על הרכב והנוסעים, הרבי כתב אז **לאפרים** שיי' **בליניצקי** נהגו של העסקן הדגול יו"ר כפר חב"ד הרה"ח **שלמה** ע"ה **מיינציק** ש"כדאי שיהי' במכונה שלו במקום המתאים תהילים סידור תניא". והוסיף בכ"ק: **"וגם א צדקה פושקע. וכדאי לפרסם"**.

ב. סיפר לי ידידי הרה"ת **לוי** שיי' **גאלדשטיין**:

הוא נסע במכוניתו בעיר, והבחין שגויים שחורים רודפים במכוניתם אחריו, בכל מקום שנוסע הם אחריו וחשש שרוצים להביאו לדרך ללא מוצא ולהתנפל עליו. עד שברמזור אדום א' הצליח לעבור והם לא הספיקו ונעצרו וברח מהם, וכשהגיע לשכונת קראון הייטס "כאן צויה ח' את הברכה" הלך מיד ל-770 וכתב לכ"ק אד"ש מה"מ מה שקרה לו, ושאל עכ"ז: "מה יש עלי לעשות ולתקן מכאן ולהבא?" וע"כ כתב כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק: **"שיהיו במכונתו (תהילים תניא סידור) קופת צדקה"**.

הנ"ל ניגש אלי וסיפר לי כל הסיפור ומענה אד"ש, ואמר שמתפלא למה הספרים הרבי כתב בסוגריים וקופת צדקה מחוץ לסוגריים! ושאל אותי אם אני יכול להסביר זאת.

נגשנו לא' המזכירים שהוציא הפתק, ושאלנו לפרש הדבר. ואמר לא, לא הי' סוגריים! (ז.א. הוא לא רגיל שהספרים הרבי יכתוב בסוגריים).

אבל הפתק הי' אז בידי המזכיר השני וביקשנו לראות, והוא הוציא הפתק וראינו שכך הוא – הספרים בסוגריים, וקופת צדקה כתב הרבי מחוץ לסוגריים, ויהי' לפלא!:

עד שהנ"ל הבין הדבר, שתמיד יש לו ברכב שלו גם הספרים וגם קופת צדקה (כי זה הי' כבר אחרי שידעו שהרבי רוצה שכ"א יהי' לו הנ"ל ברכב) אלא שיום קודם הוא ביקר במשרד של רופא ולא היתה שם קופת צדקה, והרב גולדשטיין נתן לרופא ההוא את קופת הצדקה שהיתה במכונתו שתעמוד במשרדו, ועוד לא הספיק למחרת להכניס קופה חדשה לרכב שלו. ואת זה הרבי ידע והרגיש שהיו לו ספרים ברכב, רק היתה חסרה קופת צדקה, וזאת הבין שלכן את הספרים הרבי כתב בסוגריים שהם היו לו, ובמקרה זה לא היו חסרים, ובוזה לא הי' צריך לתקן, אלא שעליו לתקן מכאן ולהבא שתמיד תהי' לו ברכב גם קופת צדקה, ולכן זה לא הי' בסוגריים.

רואים מכך עד כמה **חשוב וחיוני** לבטיחות הנוסעים והרכב **שכל הנ"ל** יהיו תמיד ברכב, ואם חסר דבר א' הרבי יודע ומרגיש נפלא!...

מזווה כשרה ובדוקה במכונית

ג. לכמה מאנ"ש שכתבו לרבי שהי' להם ברכב הספרים וקופת צדקה, והיתה להם תאונה ובי"ה לא קרה פגיעה לאף א', ענה אד"ש שיחזיקו ברכב גם **"מזווה כשרה ובדוקה"**.

יצרם אנסם

"מלחמת יום הכיפורים" התחילה ביום כיפור ה'תשל"ד לאחר כמה ימים בהתוועדות י"ג תשרי אמר בשיחה כ"ק אד"ש מה"מ שכל מה שדיברו בשנים האחרונות ע"ד נכונותם למסור שטחי ארץ ישראל לנכרים זה הי' באופן של **"יצרם אנסם"** ועשו תשובה, ויותר לא ידברו ע"כ, ויהי' בטחון בארץ ישראל (כי הדיבור עצמו זהו פיקוח נפש וסכנת נפשות).

אם החרש תחרישי בעת הזאת!

לעת כזאת **חובה עלינו**, כל חסיד חב"ד, ובפרט מנהלי המוסדות, ובפרט רבני חב"ד, שהגיע הזמן שנלמד מן לקחי העבר שרואים במוחש שהסכנה עלינו עתה היא ממקומות שהיו בידינו ומסרנו לנכרים והרבי חזה והתחנן שלא ימסרו להם אפילו **שעל וסנטימטר** ע"פ הגמ' בעירובין ונפסק בשו"ע ה' שבת "שממש תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" ומשם הם יורים עלינו ועושים המנהרות, הם אמרו (והשמות שמורים) **"עזה תחילה"** ר"ל, ולדאבוננו **מעזה** נפתחה הרעה. והיו שותפים לזה גם מפלגות חרדיות, מכל מיני סיבות ואינטרסים.

אבל לפחות עכשיו, עלינו לפרסם שידו בטעות שרואים בעליל שאותם המקומות שמסרו להם, הם מסכנים הכי הרבה רבבות מבני ישראל שממש יורים הטילים, ומשם המנהרות, אלא שבאופן של ניסים ונפלאות רבים גדולים ועצומים לא פגעו באף א' וכמעט גם לא ברכוש, שע"ז צריכים "להודות ולהלל לשמך הגדול על ניסוך ועל נפלאותיך ועל ישועותיך"!

וזו הזדמנות לנו חסידי חב"ד להוכיח אמינות נבואה של כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, וללמוד שמכאן ולהבא צריכים לציות! וע"ד הדין בהל' שבת על "קמיע מומחה" שמותר לצאת בו, או "איתמחי גברא" או "איתמחי קמיעא", שהכוונה שהקמיע של איש זה כבר הוכיחה ועזרה 3 פעמים, וכך עלינו לפרסם רואים אצל הרבי בכל נבואותיו למעלה מג' פעמים.

שרכן מומחה!

פעם הרבי הורה וכתב לבחור מבוגר לפנות ל"שדכן מומחה", והוא כתב לרבי לא אמרת לי ואיני יודע מה נקרא מומחה. וע"כ ענה לו הרבי שכמו הדין בקמיע מומחה שעזרה ג' פעמים, כך גם שדכן שעשה בפועל 3 שידוכים – נקרא **שדכן מומחה!**

ובענינו נבואות הרבי התממשו במוחש הרבה יותר מ-3 פעמים, ולכן החובה לציות בכל העניינים!

קול זעקה גדולה ונמרצה!

על אנ"ש החוב לפרסם כעת, ובפרט על רבני חב"ד, שהעצה והתנאי הכתובים בתורה לשמירת ה' עלינו היא הזהירות בצניעות, כמו שנאמר: "כי הוי' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויביך לפניך, והי' מחנך קדוש, ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך", וצריכים לתקן לכל לראש במקומנו שלא תהי' ח"ו פירצה אפילו קטנה בגדר הצניעות.

ואולי פירצה קטנה גרועה מגדולה, כי מפירצה גדולה ח"ו אף א' לא ילמד, אבל בפירצה קטנה חברך חב"ד אית ליי, ולומדים ויכול להביא לפירצה גרועה יותר.

והחובה על רבני חב"ד לכנס ולהזעיק את אנשי חב"ד בקול **זעקה גדולה ונמרצה!** שהפריצות היא כמו אש מתלקחת שמכלה יותר ויותר שטחים, ואם לא זועקים אז האש מתפשטת ומכלה.

והחוב על אנשי חב"ד התלמידים ואנ"ש להתחנן לרבנים שיפעלו לפי ערך הסכנה כמו באש בוערת שעיי"כ יקויים **והמגפה נעצרה!** וכ"א יעשה תפקידו במסירות ונאמנות!

אבל לשתוק על מי מנוחות הוא בטח לא ענין ויכול האסון ח"ו להתרחב ולהרוס יותר, וכמו במשל האש הנ"ל, ועיי"כ על כולם להתגייס ולעצור המגפה! ועיי"כ יקויים אצלנו ובכלל ישראל "כי הוי' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויביך לפניך"!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!